

razuť, beř sě přeč, biednice,
nebt v ten čas ošiji líce.“
105 Ona přiskočivši k němu
i vytrže kostky jemu.
Švec sě rozhněvaje na ni
i dá jěj políček dlaní;
tu ji přěs stól za vrch skloni,
110 div že jěj hlavy neslomi;
počě ji tlačiti nohú,
ana úpie k živu Bohu.
Nabiv sě jě v jeho domu
i vecě krčmáři tomu:
115 „Hospodáři, Buóh tě žehnaj!
127 b Pro Buóh na | mě sě nehněvaj;
Musil sem to učiniti,
v tvém domu nekázán býti,
to vše pro tuto zlú kóži,
120 jázť jěj toho doma zhozi.“
A když cestú spolu jdiesta,
v ten čas sě spolu smířiesta.
Počě své ženy prositi
řka: „Rač mně to odpustiti.“
125 Ana jemu odpovědě
řkúci: „Jáz to dobřě vědě,
že ty velmi zlý obyčěj máš,
co dobudeš, to vše projhráš.
Velechtě na trh u pondělí
130 řkúc: „Tuť nají Bóh nadělt,
a ty počě otkládati
a chtě do čtvrtka nechati;
když ty jdeš na trh ve čtvrtek,
tehdy v tě vstúpi malý črtek
135 i oslepí tvoji oči,
že ot kostek nebudeš moci.“
On jěj vecě: „Milá ženo,
jižť jest všechno provrženo.

Ty neroď na to nic tbáti,
140 musímť tvú potřebu dáti.“
Tu sobě vše odpustista
a dobrá přieteľe | bysta.
128 a Tak švec divocě přěbývá,
žeť svých peněz v krčmě zbývá;
145 i často jmu sě přiřhodí,
žeť i základóv otchodí,
anť zlú plachtu prodra na sě,
uzříš ho z krčmy vytasě;
poběhne jako bez smysla
150 a plachta na něm otvisla.
Zatím naň lidé vzvolají,
mnozí naň blátem vzkydají.
Přiběhnať do svých katřcí,
tu jej žena do nich vstrčí,
155 i svine sě za kamnami
jako zlý pes prostřěd slámy.
Přěhubené jeho bydlo!
mohl by raději žvátí mýdlo
než tak hanebně bydľiti,
ničs dobrého neužiti.